

Yvonne Wechsler - Cambresine G. / 130 cm

En voi väittää, että minulla olisi iloisia muistoja sirkuksesta lapsuudessa, kun äiti vei minut ja isosiskoni, Livian, sinne ensimmäisen kerran. No, ensinnäkin olin silloin neljä. Tiedän vain itkeeni koko ohjelman ajan. Niin miksi vai? No, niiden pirun pellejen takia. Sirkuksen alkushow oli "vitsikkäitä" pellejä, jotka pelottivat minut hengiltä.

Pelkäsin siis yhä kuollakseni pellejä.

It on ainoa kauhuelokuva, jota en ole koskaan pystynyt katsomaan. Eikä edes aloiteta puhumaan, miksi kartan McDonald'sia. Saan jo pelkästään muistatuksia, jos näen Ronald McDonaldin kuvan tienposkessa. En uskaltanut liikkua isovanhempieni talosta, kun ihmiset keksivät hauskan ilmiön kulkea pellepuvuissa pelottelemassa ihmisiä. *Opa* kulki kanssani kaikkialle silloin. Uhraisin jopa oman siskoni, jos joutuisin vastakkain pellen kanssa.

Voi vain siis kuvitella, miksi tunsin epämiellyttävän jännityksen mahanpohjassani ja kylmän hien ihollani, kun pitäisi pian hypätä suoraan *pellen suuhun*. Oi, miksei tämän vuoden PJ teema voinut olla kukkaset? Nielaisin, kun keräsin Cellan ohjat paremmalle tuntumalle. Hitsit. Pitäisikö minun keskeyttää vain tuon yhden esteen takia ja jättää kaikki muutkin startit ratsastamatta? Tietenkin tiesin vuoden teeman etukäteen, mutta jostain syystä minulta oli mennyt pahin painajaiseni täysin ohitse.

"En pysty tähän", kerroin groomilleni, Gretelle.

Vaaleahiuksinen tyttö naurahti ja taputti Cellaa kaulalle. "Se on vain *yksi* este, Yvonne."

"Jos se olisi vuoden kauheimman esteen äänestyksessä varmistaisin, että se voittaisi."

Grete vain nauroi ja meinasin potkaista häntä. "Teidän vuoro."

Hitto. Nyt sitä mentiin. Ravasin areenalle edellisen ratsukon poistuessa. Sain juuri ja juuri tervehdettyä tuomareita, kun pyysin Cellan raviin. Cella ei ollut moksiskaan. Hiirakko ylläpitohevoseni vain meni korvat ylhäällä eteenpäin, kun nostin pillinvihellyksen jälkeen laukan. Ensimmäinen este lähestyi nopeasti ja ylittyi hyvin. Toisen esteen kohdalla mahassani tuntui jo ikävä myllerrys, kun jouduimme ratsastamaan pelle-esteen ohitse.

Olisi kyllä ihme, jos selviäisin hengissä tästä radasta. Onneksi saimme kääntää esteelle selkämme, kun lähestyimme kolmatta estettä. Kolmas este ylittyi turhan tiukalla reitillä, joten sain tehdä töitä, että edes pääsimme neljännen ylitse. Cellalla tuntui yhä olevan vain hauskaa, kun se korjasi minun virheitäni minkä ehti. Hetkeksi unohdin jo pelle-esteen, kun keskityin ylittämään kolmoissarjaa ja siitä valtavaa vesiestettä.

Siirtäessäni kolmoissarjalta katseeni kohti palkintopalliestettä, näin sen taas. Ammottavan suun, joka väijäämättä lähestyi. Puristin ohjia tiukasti nyrkkiini ja Cella hieman kyseli, mitä ihmettä oikein tein. En tiennyt. Mieleni huusi pysähtymään siihen paikkaan ja lopettaa kesken. Samaan aikaan Cella puhkui

eteenpäin. Aika tuntui hidastuvan ja äänet ympäriltä kaikkosivat. Kuulin päässäni sirkusmusiikin ja ne kammottavat maalatut kasvot, joiden oli tarkoitus viihdyttää ihmisiä.

Ammottava suu lähestyi vääjäämättä. Viisi askelta. Pidätin hengitystäni. Neljä askelta. Minua ahdisti, enemmän kuin koskaan ja se oli paljon sanottu. Kolme askelta. Hittohittohittohitto. Kaksi askelta. Halusin kiljua. Yksi askel. Suljin silmäni, kun suuaukko oli nyt aivan edessäni. Cella hyppäsi ja horjahdin satulassa. Tamman kaviot osuivat takaisin pehmeään alustaan ja ottivat askeleen ennen kuin tajusin, että pitäisi kääntää tai törmäisimme seinään.

Käänsin Cellaa vasemmalle kohti radan viimeisiä esteitä. Niiden liekit olivat ehkä maalattuja, mutta olisin hypännyt oikean tulirenkaan lävitse koska tahansa mieluummin kuin pelle-esteen. Yleisö taputti, kun pääsimme maaliin ja tajusin silloin hengittää. Taputin Cellaa kaulalle ja siirsin raviin. Ravasimme pois radalta, jossa Grete odotti meitä.

"En tee tuota enää ikinä", ilmoitin.

"Sä kiljuit."